

Sygn. akt IX Ka 198/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Rafał Sadowski

Sędziowie SSO Aleksandra Nowicka

SSO Marzena Polak (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 roku

sprawy:

- ***M. Z., oskarżonego z art. 288 § 1 kk***
- ***M. G., oskarżonego z art. 288 § 1 kk***
- ***D. G., oskarżonego z art. 288 § 1 kk***

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 6 lutego 2014 roku sygn. akt II K 456/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla punkt V;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adwokata A. P. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 198/14

UZASADNIENIE

M. Z. został oskarżony o to, że: w dniu 4 marca 2013 r. pomiędzy godzinami 19.00 -20.00 w m. C. posesja nr (...) gm. Z., wspólnie i w porozumieniu z M. G. i D. G. umyślnie dokonał zniszczenia mienia, poprzez powybijanie n/ n przedmiotem 23szt. szyb i pleks w oknach pomieszczenia gospodarczego typu wiata, powodując łączne straty w wysokości 3000 zł na szkodę S. K.

- tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk.

M. G. został oskarżony o to, że: w dniu 4 marca 2013r. pomiędzy godzinami 19.00 – 20.00 w m. C. posesja nr (...) gm. Z., wspólnie i w porozumieniu z M. Z. i D. G. umyślnie dokonał zniszczenia mienia, poprzez powybijanie n/n przedmiotem 23 szt. szyb i pleks w oknach pomieszczenia gospodarczego typu wiata, powodując łączne straty w wysokości 3000 zł na szkodę S. K.

- tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk.

D. G. został oskarżony o to, że: w dniu 4 marca 2013 r. pomiędzy godzinami 19.00 – 20.00 w m. C. posesja nr (...) gm. Z., wspólnie i w porozumieniu z M. Z. i M. G. umyślnie dokonał zniszczenia mienia, poprzez powybijanie n/n przedmiotem 23 szt. szyb i pleks w oknach pomieszczenia gospodarczego typu wiata, powodując łączne straty w wysokości 3000 zł na szkodę S. K.

- tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt II K 456/13 uznał oskarżonych M. Z., M. G. i D. G. za winnych popełnienia zarzucanego im aktem oskarżenia czynu z tym ustaleniem, iż wybili rzucając kamieniami co najmniej 7 szyb szklanych o łącznej wartości 980 zł oraz z tym ustaleniem, iż czyn ten miał charakter występku chuligańskiego tj. za winnych występku z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk i za to na mocy art. 288 § 1 kk i art. 57 a § 1 kk wymierzył :

- oskarżonemu M. Z. karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności

- oskarżonemu M. G. karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności

- oskarżonemu D. G. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności

której wykonanie na mocy art. 69§ 1, 2 i 4 kk i art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesił w stosunku do oskarżonego M. Z. na okres 4 (czterech) lat tytułem próby, w stosunku do oskarżonego M. G. na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, zaś na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary wobec D. G. warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby.

Na mocy art. 73 § 2 kk sąd oddał oskarżonych M. Z. i M. G. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, zaś na mocy art. 73 § 1 kk w okresie próby oddał także pod dozór kuratora sądowego oskarżonego D. G..

Na mocy art. 46 § 1 kk sąd zobowiązał oskarżonych M. Z., M. G. i D. G. solidarnie do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. K. kwoty 980 (dziewięciuset osiemdziesięciu) złotych.

Na mocy art. 57 a § 2 kk orzeczono wobec każdego z oskarżonych nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego S. K. w wysokości 300 9(trzystu) złotych.

Ponadto sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia opłat sądowych i wydatków poniesionych w toku postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o środkach karnych na korzyść oskarżonych oskarżyciel publiczny, zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 57 a § 2 kk poprzez orzeczenie wobec oskarżonych M. Z., M. G. i D. G. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego S. K. w wysokości 300 zł mimo, iż sąd na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego.

Powołując się na powyższe oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie punktu V wyroku i o utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny i wnikliwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod pełną ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym z całkowitą akceptacją Sądu Okręgowego.

Odnotowania wymaga również fakt, iż pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku sporządzone zostało zgodnie ze wszystkimi wymogami, jakie stawia mu art. 424 kpk, pozwalając tym samym Sądowi II instancji na pełną i właściwą ocenę motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy przy wydaniu orzeczenia. W szczególności w uzasadnieniu tym w sposób niebudzący wątpliwości przedstawione zostały poczynione ustalenia faktyczne, jak i ocena zebranych dowodów.

Rozpoznając niniejszą sprawę, w żadnym przypadku Sąd Okręgowy nie dopatrył się także uchybienia przepisom postępowania karnego. Sąd I instancji w toku procesu zgromadził wszelki materiał niezbędny do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych. Brak też przesłanek do formułowania twierdzeń, iż niedające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnięte miałyby być wbrew regule wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, a sprowadzające się do zasady *in dubio pro reo*.

Jednakże, należy zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd *meriti* błędnie zasądził od oskarżonych *nawiązkę*. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody nie pozwalało owej *nawiązki* zasądzić, w związku z czym Sąd Okręgowy dokonał stosownej korekty zaskarżonego wyroku – tak jak w wyroku odwoławczym.

Ponadto, Sąd Okręgowy nie dopatrył się tego rodzaju uchybień, które stanowiłyby przesłankę bezwzględnej przyczyny odwoławczej, i które stanowiłyby podstawę do uchylenia wyroku z urzędu.

Z uwagi na sytuację majątkową i finansową oskarżonych, Sąd Okręgowy zwolnił ich od uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję.